Історія Юлії Березкіної - учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Серце в броні»

Є люди, чия сила вимірюється не гучними словами, а щоденними вчинками. Їхня мужність проявляється не лише у складних обставинах, а й у здатності залишатися людяними, підтримувати інших, дарувати тепло та надію навіть тоді, коли навколо панують тривога, невизначеність і війна.

Саме такою є старший лейтенант Березкіна Юлія Володимирівна – жінка, офіцер, військовослужбовиця, яка поєднує в собі професіоналізм, силу духу, доброчесність, щире милосердя та безмежну любов до людей і рідного краю.

Юлія Володимирівна проходить військову службу на посаді заступника командира мотопіхотного батальйону з психологічної підтримки персоналу. Її службова діяльність – це щоденна робота з людьми, які перебувають на передовій, виконують бойові завдання, протистоять ворогу та щодня стикаються з надзвичайними психологічними й фізичними навантаженнями.

Особливу увагу вона приділяє підтримці військовослужбовців піхотних підрозділів – людей, які несуть на собі один із найважчих тягарів війни. Вона організовує та проводить заходи психологічної підтримки, індивідуальні бесіди, зустрічі, заходи з відновлення морально-психологічного стану, згуртування військових колективів і зміцнення бойового духу особового складу.

Для неї психологічна підтримка – це не просто виконання посадових обов’язків. Це вміння почути людину, помітити втому за зовнішньою витримкою, підтримати добрим словом, допомогти знайти внутрішні сили та відчути, що вона не залишилася сам на сам зі своїми переживаннями.

Вона розуміє: за кожним військовим стоїть родина, діти, батьки, близькі люди, які чекають на нього вдома. Саме тому вважає своїм покликанням не лише підтримувати боєздатність підрозділу, а й берегти найцінніше – людське життя, гідність і віру в майбутнє.

Особливе місце в її діяльності займає турбота про дітей Донеччини.

Попри складні умови воєнного часу, постійні виклики та небезпеку, Юлія Володимирівна знаходить можливість робити добрі справи для цивільного населення, особливо для найменших мешканців прифронтових громад.

Наприкінці 2025 року вона долучилася до організації головної новорічної ялинки міста Краматорська. Для неї це було значно більше, ніж підготовка святкового заходу. Це була можливість подарувати дітям те, чого війна

намагається їх позбавити, – дитячу радість, щирі посмішки, відчуття свята та віру в диво.

Завдяки її організаторським здібностям, небайдужості та прагненню об’єднувати людей діти Краматорська отримали новорічні подарунки, увагу та незабутні позитивні емоції.

Вона переконана, що навіть у найскладніші часи діти повинні мати дитинство, повинні сміятися, мріяти та знати, що дорослі роблять усе можливе, аби захистити їхнє майбутнє.

Не менш значущою стала її участь в організації урочистих заходів до Дня Святого Миколая для дітей Краматорська та Слов’янська. Юлія Володимирівна докладала зусиль, щоб свято стало справжнім проявом добра, турботи та єдності. Подарунки, щирі привітання, увага до кожної дитини – усе це створювало атмосферу тепла, якої так потребують родини, що живуть у прифронтовому регіоні.

Юлія Володимирівна не обмежує свою відповідальність лише межами військової частини. Вона розуміє, що сильна армія починається із сильної громади, а сильна громада – з небайдужих людей, які готові діяти.

Особливої поваги заслуговує її здатність поєднувати дві надзвичайно важливі місії: підтримувати тих, хто зі зброєю в руках захищає Україну, і дарувати тепло тим, заради кого ця боротьба триває.

Особливої поваги заслуговує особиста історія мужності старшого лейтенанта Березкіної Юлії Володимирівни. Війна залишила свій слід і в її житті – 03.11.2026 вона отримала поранення. Проте навіть це випробування не змусило її відмовитися від обраного шляху, втратити віру у власне покликання чи залишити людей, які потребують її підтримки.

Юлія Володимирівна власним прикладом доводить, що навіть після поранення можна не втратити сили духу, не зрадити своїм принципам і продовжувати бути опорою для інших.

Вона не просто говорить про незламність – вона щодня демонструє її власним життям, бо справжня жінка Донеччини – це та, яка навіть посеред війни знаходить у собі сили запалювати світло для інших.